

het niet nodig heeft gevonden precies op te geven waar hij die fragmenten vandaan heeft gehaald. Even hinderlijk is het ontbreken van verwijzingen naar de literatuur. Zijn weergave van de feiten is niet altijd exact.

Van de hand van H. Kaajan verscheen in 1936 *De Doleantie en haar kerkrechtelijke beginselen*, Utrecht z.j. Het behandelt kort de bekende thema's: de organisatie van 1816, plaatselijke kerk en kerkverband, het ambt der gelovigen, presbyteriaat en diaconaat. Een andere aan één thema gewijde studie uit 1936 is van B. de Gaay Fortman, 'Réveil en Doleantie', *Stemmen des Tijds*, 25 (1936) eerste halfjaar 78-92 (opgenomen in *Figuren uit het Réveil. Opstellen van Mr. B. de Gaay Fortman 1884-1961*), uitgegeven door de Stichting Het Réveil-Archief ter gelegenheid van haar vijftigjarig bestaan, Kampen 1980, 304-314). Dit artikel behandelt de houding van verscheidene ouderen van het Réveil ten opzichte van Kuypers strijd voor kerkherstel en de D. Er was bij hen wel sprake van sympathie, meestal kritische, maar verreweg de meesten van hen zijn niet met de D meegegaan. Het door dit artikel aangesneden onderwerp vraagt om nader onderzoek, waarbij ook Kuypers relatie tot het Réveil bekeken zou moeten worden. H. Algra in zijn straks nog te noemen boek *Het wonder van de 19e eeuw*, 92, en Van der Linde in zijn eerder genoemde artikel zien een duidelijke verwantschap tussen Kuypers en het Réveil. De argumentatie daarvoor blijft echter in het algemene steken. De D kan men via Groen van Prinsterer met het Réveil in verbinding brengen. Dat heeft H.H. Kuypers gedaan, overigens niet expliciet, in 'Groen's strijd voor kerkherstel', *De Reformatie van '86*, Kampen 1936, 7-35.

Eveneens in 1936 verscheen de door D. Grosheide samengestelde *Catalogus van geschriften en stukken betreffende de Doleantie*, z.p. z.j. Deze catalogus is gebaseerd op wat destijds aanwezig was in de bibliotheek en archieven van de Vrije Universiteit. Artikelen in tijdschriften en couranten zijn niet opgenomen. De catalogus is een onmisbaar hulpmiddel bij het D-onderzoek vanwege het vele dat binnen de genoemde beperkingen daarin is bijeengebracht. Dit nuttige instrument voor het D-onderzoek is merkwaardig genoeg in gereformeerde kring weinig gebruikt. Na 1936 is er geen enkel boek meer over de D uit die kring voortgekomen. Na de Tweede Wereldoorlog heeft slechts een drietal auteurs van gereformeerde huize, overigens in werken die een veel breder terrein bestrijken, nog aandacht aan de D geschonken. Hoe is die schaarse aandacht voor de D bij de gereformeerden in die tijd te verklaren?